

Arrest

**nr. 180 174 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond wordt verklaard.

1.2. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting vraagt de voorzitter de advocaat van de verzoekende partijen naar het voorwerp van het beroep daar in het verzoekschrift staat vermeld dat de verzoekende partijen de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van de beslissingen van 22 november 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met bevel tot vasthouding met het oog op verwijdering, terwijl aan het verzoekschrift twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden gevoegd.

De advocaat van de verzoekende partijen wijst er op dat de vermelding in het verzoekschrift een materiële vergissing betreft en de beslissingen van 22 november 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten het voorwerp van het beroep vormen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt ter terechtzitting betwist door de verwerende partij.

In casu bevinden de verzoekende partijen zich niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet en zijn zij niet ter beschikking gesteld van de regering. Er is ook geen repatriëring voorzien.

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer verzoekende partij haar vrijheid ontnomen werd met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 van het EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien dit niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104).

In dit geval is het aan verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van de ingediende vordering tot schorsing, de reden te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

In het verzoekschrift wordt de volgende uiteenzetting gegeven met betrekking tot het uiterst dringende karakter van de vordering:

“Verzoekende partijen hebben familie in België, Tijdens een bezoek aan de familie in 2014 is eerste verzoekende partij ernstig ziek geworden. Hij werd gehospitaliseerd.

Op 19 maart 2014 hebben verzoekende partijen asiel aangevraagd in België. Deze asielaanvraag werd ingediend. Deze asielaanvraag werd ingediend op grond van medische redenen. Deze asielaanvraag werd definitief geweigerd door uw Raad op 24 september 2014

Op 24 april 2014 werd aan verzoekende partijen een bevel het grondgebied te verlaten betekend (bijlages 13 quinquies) Deze beslissingen werden door verwerende partij op 28 mei 2014 ingetrokken, nadat verzoekende partijen beroep hadden aangetekend.

Op 28 maart 2014 hebben verzoekende partijen een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van medische redenen ingediend. Deze werd op 24 februari 2015 ongegrond verklaard. Hiertegen werd door verzoekende partijen beroep aangetekend.

Op 22 januari 2015 werd aan eerste verzoekende partij een nieuw bevel het grondgebied te verlaten betekend. Op 29 oktober 2015 werd het beroep hiertegen door uw raad verworpen.

Op 15 juni 2015 werd de beslissing van 24 februari 2015 waarbij de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partijen ongegrond werd verklaard door verwerende partij ingetrokken.

Hierdoor verdween ook het bevel het grondgebied te verlaten van 22 januari 2015 uit het rechtsverkeer, aangezien hierop aan verzoekende partijen opnieuw een tijdelijk verblijfsstatus, namelijk een attest van immatriculatie werd verleend. Er werd dus nog geen eerdere verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid Vw genomen.

Hiertoe verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest nr. 138 100 van 6 februari 2015.

Evenwel stelt de Raad vast dat wat de eerste verzoekende partij betreft het bevel van 13 juni 2013 waarnaar de verwerende partij verwijst uit het rechtsverkeer is verdwenen ingevolge het feit dat de verzoekende partij, omwille van de vernietiging door de raad van de beslissing waarbij, de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, terug onder een ontvankelijkheidsbeslissing valt en aldus in het bezit is van een tijdelijk verblijf, zijnde een attest van immatriculatie. Bijgevolg is hier geen sprake van een tweede verwijderingsmaatregel en is de beroepstermijn 10 dagen.

(arrest RvV nr. 138 100 van 6 februari 2015)

Op 22 november 2016 (kennisgeving 12 december 2016) werd een nieuwe beslissing genomen door verwerende partij, waarbij zij de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij en van 28 maart 2014 opnieuw ongegrond verklaart (stuk 4).

Eveneens werden op 22 november 2016 (kennisgeving 12 december 2016) twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen ten aanzien van verzoekende partij en. (stukken 1 en 2)

Deze bestreden beslissingen stroken echter niet met de wettelijke bepalingen en zijn strijdig met de Vreemdelingenwet. Daarenboven werd onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke elementen in het dossier van verzoekers en worden niet enkele andere wettelijke bepalingen doch ook hogere rechtsnormen geschonden.

In iedere andere procedure, ni. nietigverklaring en gewone schorsing, zal onherroepelijk te laat een arrest worden geveld.

Volgens de wijziging van de Vreemdelingenwet op 10 april 2014 is hét op grond van artikel 39/8, §4, tweede lid Vw, niet meer vereist dat de vreemdeling opgesloten is om het uiterst dringende karakter te aanvaarden. Dit artikel heeft het nu immers over "De vreemdeling (die) het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden op een welbepaalde plaats.

De woorden 'in het bijzonder' wijzen erop dat het niet uitsluitend gaat om een vreemdeling die van zijn vrijheid werd beroofd. De 2e aanpassing van de wet kwam er ten gevolge van het arrest S.J. t. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 februari 2014, waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak van een aidspatiënt besliste dat in haar hoofde artikel 13 EVRM werd geschonden, aangezien voor haar geen beroepsprocedure openstond tegen de verwijderingsmaatregel

"In uitzonderlijke zaken, en om te voldoen aan de vereisten van artikel 13 EVRM, moet de verzoekende partij de mogelijkheid behouden om de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs waar zij niet het voorwerp uitmaken van dwangmaatregelen, wanneer het noodzakelijk en dringend is om een effectief onderzoek te doen van de grieven op basis van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104)"

Sindsdien heeft Uw Raad in verschillende zaken in het kader van een medische regularisatieaanvraag van ernstig zieke personen, aanvaard dat, ondanks de afwezigheid van dwangmaatregelen, een onderzoek van de grieven op basis van artikel 3 EVRM zich opdrong. Verzoekers verwijzen in de eerste plaats naar arrest nummer 131 614 van 17 oktober 2014.

In het huidige geval is tussenkomst bij Uiterst Dringende Noodzakelijkheid van Uw Raad verantwoord, daar het gaat over terminaal zieke nierpatiënt, wat ook niet door Dienst Vreemdelingenzaken wordt ontkend:

Pathologie active actuelle

« Insuffisance rénale terminale dialysée associée à une hypertension artérielle., némie rénale, hyperparathyroïde secondaire, hypothyroïde, cardiopathie, ischémique non revascularisable. » (stuk 4)

Naast een zeer uitgebreide en uitgebalanceerde medicatiecocktail, krijgt eerste verzoekende partij ook; driemaal per week nierdialyse, zonder dewelke eerste verzoekende partij zonder twijfel zou sterven. Bovendien verblijven verzoekende partij inmiddels al bijna drie jaar in België verblijven. Gedurende het merendeel van deze tijd genoten zij een 'tijdelijk' verblijfsstatuut in de vorm van een attest van immatriculatie.

Gedurende de zijn periode hier in België is de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij er bovendien verder op achteruit gegaan (stuk 4) Zijn nierfalen is geëvolueerd van chronisch naar terminaal.

Bovendien heeft de Raad van State zich & in het arrest van 2 maart 2005 (nr. 141.510) reeds uitgesproken omtrent een procédure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder een nakende repatriëring.

Bovendien wordt huidig verzoekschrift ingediend binnen de 10 dagen na de kennisgeving. Alle eerdere bevelen het grondgebied te verlaten zijn uit het rechtsverkeer verdwenen, waardoor dit verzoekschrift tijdig werd ingediend.

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijk karakter van de procédure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig o.a. artikel 39/82 §2 Vreemdelingenwet).”

De verzoekende partijen zijn aldus van mening dat in iedere andere procedure, namelijk de nietigverklaring en de gewone schorsing, onherroepelijk te laat een arrest zal geveld worden. Zij wijzen er op dat de Raad in verschillende zaken in het kader van een medische regularisatieaanvraag van ernstig zieke personen, aanvaardde dat, ondanks de afwezigheid van dwangmaatregelen, een onderzoek van de grieven op grond van artikel 3 van het EVRM zich opdrong, hierbij verwijzend naar arrest nr. 131 614 van 17 oktober 2014. Zij menen dat in huidig geval de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoord wordt doordat het gaat om een terminaal zieke nierpatiënt. Zij betogen dat naast een zeer uitgebreide en uitgebalanceerde medicatiecocktail, de eerste verzoekende partij ook driemaal per week nierdialyse krijgt, zonder dewelke zij zonder twijfel zou sterven, dat zij bovendien inmiddels bijna drie jaar in België verblijven, waarvan het merendeel met een tijdelijk verblijfsstatuut in de vorm van een attest van immatriculatie, dat gedurende deze periode de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij er verder op achteruit gegaan is, dat zijn nierfalen geëvolueerd is van chronisch naar terminaal. Zij wijzen er eveneens op dat de Raad van State zich in een arrest van 2 maart 2005 heeft uitgesproken omtrent een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder nakende repatriëring. Zij menen dan ook dat aan het uitzonderlijk karakter voldaan is.

De verzoekende partijen tonen onafdoende aan dat een gewone schorsing te laat zou komen. Zij lijken er van uit te gaan dat in iedere andere procedure, namelijk ingevolge een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring, onherroepelijk te laat een arrest zal geveld worden, doch gaan zij er aan voorbij dat zij een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 39/82, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en een beroep tot nietigverklaring kunnen indienen en dat indien de verwijdering imminent wordt, zij dan voorlopige maatregelen kunnen vorderen, overeenkomstig artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. De belangen van de verzoekende partijen zullen op deze manier volledig worden gevrijwaard, nu ook de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een opschortende werking heeft.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen niet van hun vrijheid zijn beroofd en dat er geen datum is voorzien voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, tonen de verzoekende partijen met het enkel verwijzen naar de ernstige medische situatie van de eerste verzoekende partij en diens zeer nodige behandeling, alsook hun verblijf in België gedurende bijna drie jaar, waarvan een tijd onder attest van immatriculatie, niet aan dat de gewone procedure onherroepelijk te laat zou komen. De Raad wijst er op dat zij deze grieven kenbaar kunnen maken in een gewone vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring, waarbij zij, indien de verwijdering imminent wordt, voorlopige maatregelen kunnen vorderen.

De Raad wenst nog op te merken dat de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting wijst op het risico op sterven bij het onderbreken van de behandeling, doch maakt zij niet aannemelijk, gelet op het feit dat geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is gepland, dat de behandeling van de verzoekende partij onderbroken zal worden, minstens toont zij dit niet aan.

De Raad merkt voorts op dat huidig geschil niet vergelijkbaar is met het geschil behandeld in het arrest 131 614 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers werd in voormelde zaak het uiterst dringend karakter aanvaard « *Compte tenu des pathologies dont trois des requérants établissent souffrir, en particulier K. M. E. dont l'état a justifié la prolongation d'une autorisation de séjour d'un an à deux reprises, de la délivrance d'un ordre de quitter le territoire à deux membres de la famille, de la situation précaire de celle-ci (une mère, elle-même malade, et ses six enfants dont deux sont malades), du risque invoqué d'une violation potentielle de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de la scolarité suivie par six des membres de cette famille, de la*

circonstance que les requérants séjournent légalement en Belgique depuis le 5 mai 2010, le Conseil estime qu'in casu la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective » (vertaling : rekening houdend met de ziektebeelden waaraan drie partijen lijden, in het bijzonder K.M.E. waarvoor de staat de verlenging van een verblijfsmachtiging voor één jaar tweemaal gerechtvaardigd heeft, de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten aan twee familieleden, de preciaire situatie van het gezin (een moeder, zelf ziek, en zes kinderen waarvan twee ziek), het ingeroepen risico op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, de scholing gevolgd door zes familieleden en de omstandigheid dat de verzoekende partijen legaal in België verblijven sinds 5 mei 2010). De verzoekende partijen maken met de loutere verwijzing naar voornoemd arrest geenszins aannemelijk dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden. Voorts wijst de Raad er op dat in voormelde zaak een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd van de beslissing tot weigering van verlening van de verblijfsmachtiging en de bevelen om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien dient elk geschil individueel te worden beoordeeld.

Tenslotte stelt de Raad vast dat in het arrest van de Raad van State, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen (RvS 2 maart 2005, nr. 141 510) werd vastgesteld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet bewezen is.

Nu het wettelijk vermoeden *in casu* niet speelt, en ook niet blijkt noch wordt aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen imminent zou zijn (er is geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgelegd en niets belet de verzoekende partijen een gewone vordering tot schorsing in te dienen die kan geactiveerd worden van zodra er imminentie ontstaat), moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook worden afgewezen.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat zij het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij brengen ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Louter ten overvloede wijst de Raad er op dat de mogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland door de verwerende partij onderzocht werd in het licht van de door de verzoekende partijen in hun medische regularisatieaanvraag aangevoerde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. De verwerende partij oordeelde dat de eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Aldus werden de elementen die de verzoekende partijen aanvoeren in het licht van artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht door de verwerende partij in een beslissing van 22 november 2016, zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij door de verwerende partij niet in overweging is genomen. In zoverre de verzoekende partijen de motieven van de voormelde beslissing betwisten, dient de Raad er op te wijzen dat huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel gericht is tegen de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER